

Untreue

Im **deutschen Recht** hat sich das Vermögensdelikt der Untreue (§ 266 dStGB) zu einer der wichtigsten Strafvorschriften des Wirtschaftsstrafrechts entwickelt. Grund ist die weite Fassung, die in das Jahr 1933 zurückreicht. Bestraft wird, wer eine ihm kraft Gesetzes, behördlichen Auftrags, Rechtsgeschäfts oder Treueverhältnisses obliegende besondere Pflicht, fremde Vermögensinteressen zu betreuen, durch ein im Außenverhältnis zwar wirksames, jedoch im Innenverhältnis pflichtwidriges Rechtsgeschäft (Missbrauchstatbestand, 1. Alt.) oder durch ein sonstiges pflichtwidriges Verhalten (Treuebruchtatbestand, 2. Alt.) verletzt und dadurch dem Vermögensinhaber einen Vermögensnachteil zufügt. Eine Vermögensbetreuungspflicht setzt eine durch Eigenverantwortlichkeit und Selbstständigkeit geprägte Geschäftsbesorgung für einen anderen in einer nicht ganz unbedeutenden Angelegenheit voraus. Der Versuch der Untreue ist straflos, weshalb die Praxis zur Überdehnung des Tatbestands neigt, um strafwürdige Sachverhalte zu erfassen. Die rechtswidrige Zueignung von anvertrauten fremden beweglichen Sachen wird durch § 246 Abs. 2 dStGB (veruntreuende Unterschlagung) erfasst. Das **georgische Strafgesetzbuch** kennt keinen Tatbestand, der exakt § 266 dStGB entspricht. Daher sind nur Teilvergleiche möglich. Im **georgischen Recht** ist gemäß Art. 220 gStGB ein Amtsmissbrauch innerhalb eines Unternehmens oder einer anderen Organisation strafbar, wenn dadurch ein erheblicher Schaden entsteht. Wer als Täter zu bestrafen ist, hängt vom jeweiligen Unternehmen und dessen interner Struktur ab (z.B. Direktor, Prokurist usw.). Gleichzeitig ist aber Art. 182 gStGB zu beachten, wonach eine Unterschlagung bestraft wird. Kauft der Direktor zum Beispiel einen Dienstwagen auf Kosten des Unternehmens, welcher offiziell zwar auch als Unternehmensfahrzeug deklariert wurde, tatsächlich aber von seiner Familie als Privatwagen genutzt wird, kann der Tatbestand des Art. 220 gStGB erfüllt sein. Dabei ist es wichtig, dass das Auto rechtlich gesehen dem Unternehmen gehört. Gehörte dasselbe Auto indes nicht dem Unternehmen, sondern wäre vom Direktor als Privateigentum mit Unternehmensgeldern gekauft worden, wäre Art. 182 gStGB in Betracht zu ziehen. (Mwa/Bji)

ნდობის ბოროტად გამოყენება

გერმანულ სისხლის სამართალში ნდობის ბოროტად გამოყენება (გსსკ-ის 266-ე პარაგრაფი) ეკონომიკური დანაშაულის ერთ-ერთ მნიშვნელოვან სახედ ჩამოყალიბდა. ამის საფუძველია ჯერ კიდევ 1933 წელს მიღებული ნორმის ფართო შემადგენლობა. პასუხისმგებლობის საფუძველია პირის მიერ კანონიდან, ხელშეკრულებიდან, ოფიციალური დავალებიდან ან ერთგულებაზე დაფუძნებული ურთიერთობიდან გამომდინარე მასზე დაკისრებული მოვალეობის, განკარგოს სხვისი ქონებრივი ინტერესები, დარღვევა, რის საფუძველზეც ქონების მესაკუთრეს ქონებრივი ზიანი ადგება. ამ დროს ამსრულებელი, მართალია, მესამე პირებთან ქმედით სამართლებრივ

Deutsch-Georgisches digitales strafrechtliches Glossar გერმანულ-ქართული სისხლის სამართლის ციფრული გლოსარი

ურთიერთობას ამყარებს, მაგრამ ამავედროულად არღვევს შიდა ვალდებულებებს (უფლებამოსილების ბოროტად გამოყენება, ალტ. 1; ნდობის პრინციპის დარღვევა, ალტ. 2). სხვისი ქონების მართვის ვალდებულების წარმოშობა ეფუძნება პირადი პასუხისმგებლობისა და დამოუკიდებლად მოქმედების პრინციპებს. გერმანული სისხლის სამართლის კოდექსიდან გამომდინარე, აღნიშნული დანაშაულის მცდელობა არ ისჯება, შესაბამისად, პრაქტიკა იქითკენ იხრება, რომ, რაც შეიძლება ფართოდ განმარტოს მისი შემადგენლობა, რათა ეს დანაკლისი ამოავსოს. სხვისთვის მინდობილი მოძრავი ნივთის მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრება ისჯება გსსკ-ის 246-ე პარაგრაფის მე-2 ნაწილით. ქართული სისხლის სამართლის კოდექსი არ იცნობს ისეთ შემადგენლობას, რომელიც პირდაპირ შესაბამისობაში იქნებოდა გსსკ-ის 266-ე პარაგრაფთან. აქედან გამომდინარე, შესაძლებელია მხოლოდ ნაწილობრივ პარალელების გავლება. **ქართულ სისხლის სამართალში** სსსკ-ის 220-ე მუხლიდან გამომდინარე, დასჯადია საწარმოში ან სხვა ორგანიზაციაში პირის მიერ უფლებამოსილების ბოროტად გამოყენება, თუ ამის შედეგად მნიშვნელოვანი ზიანი დადგება. თუ ვინ შეიძლება იყოს კონკრეტული ამსრულებელი, დამოკიდებულია უშუალოდ საწარმოს შიდა სტრუქტურაზე (მაგ. დირექტორი, პროკურისტი და ა.შ.). ამასთანავე, ყურადღება უნდა მივაქციოთ სსსკ-ის 182-ე მუხლსაც, რომელიც მითვისებასა და გაფლანგვას ეხება. მაგ. თუ დირექტორი კომპანიის ხარჯებით შეიძენს სამსახურებრივ ავტომანქანას და მას ოფიციალურად ფირმის სახელზე გააფორმებს, თუმცა სინამდვილეში პირადი მიზნებისთვის გამოიყენებს, განხორციელებულად ჩაითვლება სსსკ-ის 220-ე მუხლის შემადგენლობა. კვალიფიკაციისთვის მნიშვნელოვანია სწორედ ის მომენტი, რომ ავტომანქანა იურიდიულად კომპანიის სახელზეა დეკლარირებული. ამის გარეშე, იგივე ქმედება სსსკ-ის 182-ე მუხლით დაკვალიფიცირდებოდა. (Mwa/Bji)